

være af virkelig Interesse at optage: f. Ex. en Bise, der ikke endnu var et Aar gammel, og hvori han altsaa skal erhverve Forfatterens Samtykke, ville være ganske saa, og da maa han enten ubelade denne Bise eller erhverve dette Samtykke; og han vil altsaa, selv med det frieste Udvalg i sin Samling, kun have at gjøre med een eller to Forfattere, medens det vilde blive altfor byrdefuldt, om han skulde gaae hele Landet rundt til dem og deres Efterladte, som nogenstunde havde udgivet Biser, hvoraaf han kunde bruge et eller andet Stykke. Derimod have vi meent, at Spørgsmaalet om Eftertryk kun bør kunne reises af Forfatteren, og at altsaa, selv hvor et ikke aargammelt Stykke af en Forfatter var optaget uden hans Samtykke, vil der ikke kunne reises Sag, uden Forfatteren selv vil have det betragtet som Eftertryk, og i de allerfleste Tilfælde ville de, der i honnette Diemed bruge en Forfatters Arbejde, ikke løbe nogen Risiko ved uden videre at optage Stykker deraf, forudsende, at Forfatteren ikke vil have Noget derimod, men maaskee endog vil betragte det som en Opmærksomhed imod sig, at ogsaa han bliver repræsenteret i en saadan Digtsamling. Paa denne Maade vil man besyttte Forlæggere mod litteraire Røvere uden at lægge virkelige Hindringer i Veien for dem, der i honnette Diemed ville udgive saadanne Anthologier eller andre Samlinger.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

Udvalgets Forslag til § 13:

Nr. 4 „Læsebøger . . . lignende Samlinger“ udgaaer.

Som „Nr. 5“ tilføies: „Optagelse af saadanne enkelte Stykker eller Digte i Læsebøger, Skolebøger, Bisebøger og lignende Samlinger, naar der er hengaaet mindst 1 Aar fra Ekstriktets første Udgivelse“;

ved to ges eenstemmigt med 43 Stemmer.

Udvalgets andet Forslag til samme Paragraph:

at „Nr. 5“ forandres til „Nr. 6“ vedtoges uden Afstemning som en Folge af den foregaaende Afstemning.

Derefter fattes Udvalgets Forslag til § 15 under Forhandling.

Ordfører: Det Spørgsmaal, der her vil komme under Thingets Afgjørelse, er af en meget fin Natur, og det er først nogenlunde blevet klart for Udvalget selv ved den fortsatte Behandling af samme. Det vil erindres, at i § 15 var stillet sammen i een Klasse Udgivelsen af Manuscripter og Udgivelsen af Prædikener, Veilighedstaler, Forelæsninger og lignende mundtlige Foredrag, hvilke gif under det fælles Navn Fortryk, og som altsaa var forbudt, medmindre der habdes Samtykke af Forfatteren eller hans lovlige Arvinger. Der opstaaer først og fremmest det Spørgsmaal, om ikke her nødvendigviis maa indtræde den samme Præscription som med Hensyn til andre Forhold, saa at dette Forbud ikke skal gjælde i det Uendelige, og det er da Udvalgets Mening, at efter 30 Aars Forløb maae ogsaa disse Ting være hjemfaldne til den frite Afbenyttelse. Dernæst er der det Udtryk „lovlige Arvinger“, som er af en meget uklar Natur; Udvalget antager, at det bør være de samme som i § 3 og i samme Følgesorden, saa at først indtræder den, der har en contractmæssig Ret, dernæst den, til hvem Retten er overdraget ved Testament — og navnlig er det jo, hvor der er Spørgsmaal om Manuscripter, ofte Tilfældet, at en Fader, skjøndt han har litteraire Sønner, har en eller anden Ven, hvem han betroer Manuscripterne og deres eventuelle Udgivelse; saaledes har Robert Peel overdraget sine Manuscripter og litteraire Efterladenskaber ikke til en Søn, men til nogle politiske Venner — dernæst Wgtesfællen og Livsarvingerne og derefter hans Søskende. Men det gaaer heller ikke an, at der ikke er en væsentlig Forskiel mellem Manuscripter og Prædikener og Sligt; thi ganske vist har den, der kun mundtligt har holdt flige Taler, ikke berettiget Noget til at udgive dem i Trykken, men han har overgivet dem til Offentligheden og har altsaa samtykket i, at f. Ex. enhver Tilhører i sine Memoirer omtaler og refererer dem. Men dette gjælder ikke med Hensyn til Manuscripter, hvor det er Vedkommende ganske anderledes magt-